

РЕШЕНИЕ

№ 321

гр. София, 15.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 14.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **7386** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от изпълнителния директор С. Д. против решение № РР-3488/15.03.2019 г. на директора на Б. дирекция „И. район“ /БДИБР/, с което е отказано изменение на разрешително № 0734/16.01.2002 г. /№ 31420028 – нов номер/.

В жалбата са изложени подробни съображения за незаконосъобразност на административния акт като постановен при допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на закона – осн. по чл. 146, т. 2-4 от АПК. Конкретните твърдения са, че е било заявено изменение на разрешително № 0734/16.01.2002 г. /№ 31420028 – нов номер/ за намаляване в частта „лимит на ползвана вода“, а не в частта „разрешително за количество“. Неправилно било възприето от административния орган, че загубите по тръбната мрежа не могат да бъдат взети предвид при намаляване на количеството по разрешителното. Иска се отмяна на оспорения административен акт. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юриск. П., който поддържа жалбата на заявените основания като не претендира разноски.

Ответникът – директорът на БДИБР, за съдебно заседание редовно призован, не се явява и не се представлява. В писмени бележки по делото, чрез проц. представител, е ангажирано становище за неоснователност на жалбата. Не се претендират разноски.

Административен съд София-град като обсъди доводите на страните, прецени

представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното:

От доказателствата по делото се установява, а и не се оспорва, че [фирма] – клон Х. е титуляр по разрешително № 0734/16.01.2002 г. /№ 31420028 – нов номер/ (л. 24-27 от адм. д. № 1216/2019г. на АС Пловдив) за водоползване от повърхностен воден обект - язовир „З.“ в землището на [населено място], Област К., с цел за напояване, през м. април – октомври, за 2250 дка годни за напояване площи, при разрешено водно количество до 0.265 куб.м./сек. и лимит до 0.9 млн. куб.м./ годишно.

Административното производство е образувано по повод заявление с вх. № РР-04-34/19.09.2018 г., с което е искано изменение на разрешително № 0734/16.01.2002 г. /№ 31420028 – нов номер/ за напояване на 300 дка земеделски площи в землището на [населено място], [община], област К.. Към заявлението са приложени мотиви и обосновка: поради намаленото водоползване от яз. „З.“ с цел за напояване, на база очакваните площи за напояване при суха година и отчитайки загубите по тръбната мрежа, е искано изменение на разрешителното както следва: лимит на ползваната вода до 200 хил. куб. м годишно и място за водоползване 300 дка площи за напояване (зеленчуци). Определеният годишен лимит на ползваната вода е определен съгласно наредбата за нормите на водопотребление (гравитачно и капково), приета с ПМС № 371/22.10.2016г. на Министерски съвет: 300 дка x 400 куб.м./годишно – напояване; 80000куб.м./годишно загуби (при средна усвояемост на водните количества – 60% = 200 000 куб.м./годишно.

По подаденото заявление директорът на БДИБР се е произнесъл с решение № РР-3488/15.03.2019 г., предмет на делото, с което е отказал изменение на разрешително № 0734/16.01.2002 г. /№ 31420028 – нов номер/. Според административният орган не е доказано предполагаемото намаляване на земеделските площи, като нямало и данни за конкретно измерени водни количества с измервателно устройство за предходните години. Прието е, че искането е по чл. 72, ал. 1, т. 3 от Закона за водите (ЗВ) и чл. 43 от Наредбата за ползването на повърхностните води (ДВ, бр. 100/16.12.2016г.) Позовавайки се на чл. 78, ал. 2 от ЗВ и констативен протокол № КЖ-026/06.03.2019 г. на експерти от БДИБР, с които е констатирано неизпълнение на условията на издаденото разрешително – липса на монтирано измервателно устройство, както и двустранен протокол по чл. 194а, ал. 4 от ЗВ е прието, че липсва възможност за установяване на съответното ползване на водни обеми с разрешените количества, поради което на основание чл. 78а от ЗВ искането за промяна не следва да бъде удовлетворено. Допълнително е посочено, че съгласно част „Условия за водоползване“, т. 2 към разрешително № 0734/16.01.2002 г. е вписано „Да се осигури целогодишно подаване на минимално водно количество 3.0л/с след язовир З. за нормалното функциониране на екосистемите, в руслото на дерето“ при водовземното съоръжение липсва отвор за осигуряване на минимално допустимия отток в реката, респ. това условие не се изпълнява и е налице нарушаване на обществен интерес, съгл. чл. 78, ал. 2, т. 2 от ЗВ и е налице неизпълнение на условията в разрешителното, съгласно чл. 78, ал. 2, т. 3 от ЗВ.

При горните съображения е отказано изменение на разрешително № 0734/16.01.2002 г. /№ 31420028 – нов номер/.

Предвид така установеното от фактическа страна и събраните по делото доказателства съдът намира следното от правна страна.

Съдът намира, че жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 149, чл. 1 от

АПК, предвид датата 28.03.2019 г., на която е съобщено на оспорващото дружество за издадения административен акт, съгласно ИД на л. 10 от адм. д. № 1216/2019 г. АС Пловдив и датата 04.04.2019 г., на която е депозирана жалбата чрез административния орган.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган съгласно чл. 52, ал. 1, т. 4 от ЗВ и в предвидената от закона форма.

Решението съдържа мотиви, като в него изрично са посочени основанията за отказ, а именно: титулярът на разрешително № 0734/16.01.2002 г. не е изпълнил условията за издаването му в частта „Задължения за монтиране на измервателни уреди“ и „Условия за водоползване“, чл. 78, ал. 2, т. 2 и т. 3, чл. 78а, чл. 194а и чл. 194б от ЗВ. Налице са в този смисъл и фактически основания, и посочване на правните основания за постановения отказ.

Съдът не откри допуснати при издаването му съществени нарушения на процесуалните правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на оспореното решение.

Съгласно чл. 72 от ЗВ изменение на разрешителното може да се извършва служебно от органа или по молба на лицето, в полза на което е предоставено. В последната хипотеза органът проверява и изпълнението на условията на издаденото разрешително. Продължаването на срока на действие на разрешителното се извършва при спазване на изискванията на чл. 78, ал. 2 от ЗВ, според който органът удовлетворява искането, когато молбата на заявителя е подадена не по-късно от три месеца от изтичането на разрешителното /чл. 78, ал. 1 от ЗВ, в относимата редакция/, не се нарушават нормативни разпоредби, планови предвиждания или обществени интереси и са изпълнени условията на издаденото разрешително. Тези разпоредби са приложими и когато се иска едновременно изменение и продължаване срока на действие на разрешително.

Анализът на правните норми води до извод, че законът не въвежда изисквания, които трябва да са спазени, за да се допусне изменение на издадено вече разрешително. Това означава, че въпросът се решава по целесъобразност от компетентния орган, който е обвързан единствено от изискването, посочено в чл. 72, ал. 2 от ЗВ и трябва да извърши проверка за изпълнението на условията на издаденото разрешително. Ако тези условия не са изпълнени, административният орган е в правото си да постанови отказ. /решение № 6694/8.06.2015 г. по адм. д. № 5981/2014 г. на ВАС, III о./

В конкретния случай не е спорно, че титулярът на разрешителното не е изпълнил условията на издаденото разрешително, в частта „Задължения за монтиране на измервателни уреди“ и „Условия за водоползване“. Не се правят никакви доказателствени искания от жалбоподателя, които да оборят тази констатация на адм. орган.

Съгласно т. 2 от раздел „Условия за водоползването“: „Да се осигури целогодишно подаване на минимално водно количество 3.0л/с след язовир 3. за нормалното функциониране на екосистемите в руслото на дерето“. Установено е, а и не се спори, че при водовземното съоръжение липсва отвор за осигуряване на минимално, допустимия отток в реката.

Съгласно чл. 194а, ал. 4 от ЗВ: „При техническа невъзможност за монтиране, поддръжка и контрол на измервателни устройства към повърхностни и подземни водоизточници, установена в двустранен протокол между органа, издаващ

разрешителното, и ползвателя, се допуска монтажът им да се извърши на хранителната тръба на напорния резервоар или на довеждащия водопровод, при директно включване на потока във водоснабдителната система на населеното място.“ По делото не се установява, а и не се твърди да е съставян двустранен протокол, поради което неоснователни са възраженията на оспорващото дружество за липса от необходимост от поставяне на измервателни уреди, предвид теренните особености на язовир „З.“. В случая се касае за отчитане, респ. заплащане на ползваното количество вода.

Стриктното спазване на условията на разрешителното е в обществен интерес, тъй като е насочено към осъществяване на целите на закона. Фактическото и правно бездействие по: изпълнение условията на разрешителното в указаните срокове; предприемане своевременни действия по поставяне на измервателни уреди или уведомяването на контролиращия орган, съответно удостоверяването със съответните двустранни протоколи, както и осигуряване на минимално водно количество 3.0л/с след язовир „З.“ за нормалното функциониране на екосистемите в руслото на дерето, дават основание на настоящ съдебен състав да приеме, че оспореното решение на директора на БДДР е правилно. Изменението му, след установеното, че не са извършвани никакви дейности, определящи изпълнение на условията, не се обосновава и доказва от действително настъпила обективна причина, дори приета едностранно от титуляра на разрешителното. Като последица от това, че не се изпълнява задължението настъпват и неблагоприятни последици, които се търпят от една от страните, което представлява носене на риск. Рискът се определя още като правила за определяне/отстраняване на неблагоприятните последици, настъпващи в резултат на обективна невъзможност за изпълнение, които трябва да бъдат понесени от една от страните. В тежест на жалбоподателя е да се съобрази с изпълнение на условията по разрешителното, рискът от неизпълнение е за негова сметка, бездействието по изпълнение условия на разрешителното е безспорно.

Както законосъобразно е посочено в оспореното решение, касае за неизпълнение на основните условия на издаденото разрешително за монтиране на измервателни уреди и осигуряване на отток за функциониране на екосистемите по руслото на дерето.

При положение че условията на разрешителното не са изпълнени, изводите на органа, че липсва нормативно основание за изменение на разрешителното на [фирма], са правилни и законосъобразни.

При гореизложените съображения се налага извода, че оспореният инд. административен акт е издаден при липса на съществени процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон, поради което подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Липсват искания за присъждане на разноски от страните, поради което съдът не дължи произнасяне в тази посока.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 33-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], с ЕИК[ЕИК], против решение № РР-3488/15.03.2019 г. на директора на Б. дирекция „И. район“ /БДИБР/, с което е отказано изменение на разрешително № 0734/16.01.2002г. /№ 31420028 – нов номер/. Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, в 14-дневен

срок от връчване на съобщението за изготвянето му.
Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: